

РЕШЕНИЕ

№ 10328

гр. София, 30.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 17.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **4004** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.156-чл.161 във връзка с чл.129, ал.7, Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „ДАНОН СЕРДИКА“ АД,[ЕИК] против Акт за прихващане или възстановяване /А./ №П-29002921192654-004-001 от 08.12.2021г. издаден от М. Г. Т. на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП ГДО С. и П. А. Т. на длъжност старши инспектор по приходите при ТД на НАП ГДО С., потвърден с Решение № 319/25.02.2022г. на Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“,гр. С., Централно управление на Национална агенция по приходите. Със същия е отказано възстановяване или прихващане на ДДС в размер на 5675,93лв./пет хиляди шестстотин седемдесет и пет лева и деветдесет и три стотинки/.

Жалбоподателят счита, че обжалваният А. е неправилен и незаконосъобразен, като констатациите не са съобразени с фактическата обстановка и като резултат материалния закон е тълкуван неправилно и в противоречие с разпоредбите на националното и европейското законодателство, а именно с разпоредбите на Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/ и на Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006. Допълнителни доводи излага в писмени бележки. Искане се от съда Акт за прихващане или възстановяване №П-29002921192654-004-001 от 08.12.2021г. да бъде отменен, като в полза на жалбоподателя бъде издаден акт, с който да се възстановят претендираните суми за начислен ДДС, съгласно подаденото искане.

В съдебно заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. Представя писмена защита.

Ответникът-директорът на дирекция ОДОП-С., чрез юр.Н. поддържа фактическите установявания направени в хода на проверката, които счита за безспорни, поддържа правните изводи така, както са изложени в решението на директора на дирекция ОДОП С., подкрепени с практиката на ВАС и решението на СЕС по дело № С-314/2022г. Моли жалбата да бъде отхвърлена, като се присъди юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Административен съд София-град, след като обсъди оплакванията в жалбата, събраните по делото доказателства, становищата на страните и при направената служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно чл.160, ал.2 ДОПК, установи следното:

С подадено искане за прихващане или възстановяване с вх.№26-Д-13228/09.11.2021г. на основание чл. 129, ал. 1 от ДОПК е заявено възстановяване на ДДС в размер на 5675,93лв. за периода от м.12.2016г. до м. 04.2017г. Към Искането е представена обосновка, в която данъчно задълженото лице се позовава на прякото приложение на чл.90, §1 от Директива 2006/112/ЕО, като счита за неприложим чл.90, §2 от Директива 2006/112/ЕО. Цитира решения на СЕС. Заявява, че претендиращият данък касае неплатени фактури от клиент „Селект Трейд“ ЕООД.

Въз основа на така подаденото искане на основание чл.129, ал.2 от ДОПК, е образувано производство по проверка, като е издадена Резолюция за извършване на проверка №29002921192654-0P1-002/11.11.2021г. Възложено е извършване на проверка за периода, посочен в искането от 01.12.2016г. до 30.04.2017г.

На дружеството е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения /ИПДПОЗЛ/ №П-П-29002921192654-040-001/18.11.2021г., с което са изискани първични, счетоводни, търговски и др. документи, касаещи доставките с процесния клиент, в т.ч. договори, анекси, споразумения; документи, доказващи проведено проучване относно възможностите на „Селект Трейд“ ЕООД за изпълнение на задълженията му към „Данон Сердика“ АД по издадените от него фактури; счетоводното отчитане на процесите вземания от посочения клиент-преоценка, обезценка, отписване и преобразуване на годишния финансов резултат; писмени обяснения относно това от кой момент са преустановени плащанията от клиента и дали към процесите фактури са издавани кредитни известия във връзка с липсата на разплащане; документи, доказващи предприети действия от страна на дружеството за събиране на просрочените вземания.

В отговор са представени документи с придружителни писма. В хода на проверката е установено, че „Данон Сердика“ АД е издало на „Селект Трейд“ ЕООД фактури с обща стойност на ДДС–сумата 5675,93лв./пет хиляди шестстотин седемдесет и пет лева и деветдесет и три стотинки/ за периода от 01.12.2016г. до 30.04.2017г. Фактурите са издадени, без да е налице договор между страните. Фактурите не са плащани. От издадените от „Данон Сердика“ АД данъчни документи и от приложените счетоводни справки, е установено, че срокът за плащане от страна на „Селект Трейд“ ЕООД е до един ден от издаване на съответния документ, като такова не е извършено по отношение на процесните 332 данъчни документа, издадени от данъчно задълженото лице, в периода от м.12.2016г. до м. 04.2017г.

Установено е, че вземанията по тези фактури са осчетоводени като „Провизии лоши вземания“, същите не са цедирани и са отписани за данъчни цели като несъбираеми,

формирана е данъчна временна разлика, като с размера им, на основание чл.34, ал.1, изречение второ от Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/, е увеличен счетоводният финансов резултат на дружеството за 2017г.

Съгласно представените писмени обяснения, към процесните документи, не са издавани кредитни известия поради неплащане от страна на „Селект Трейд“ ЕООД. В писмените обяснения се посочва още, че плащанията от посочения клиент са преустановени в периода м.02.2017г.-м.04.2017г., след което клиентът е блокиран в системата и неговите заявки не са изпълнявани. Като причина за липса на разплащане от страна на клиента, „Данон Сердика“ АД посочва, че е уведомено, че това се дължи на задлъжнялост и неплатежоспособност на „Пикадили“ ЕАД, което дружество е дължало парични средства на „Селект Трейд“ ЕООД, както и на обявената процедура по несъстоятелност, настъпилата впоследствие несъстоятелност, прекратената дейност на клиента му и неговото заличаване като търговец. В тази връзка проверяваното дружество е изтъкнало, че длъжникът му е в обективна невъзможност да погаси своите задължения по съответните данъчни документи.

Констатирано е, че по процесните данъчни документи от страна на „Селект Трейд“ ЕООД е упражнено правото на данъчен кредит, видно от подаваните от него справки-декларации по ЗДДС за съответните данъчни периоди през 2016г. и 2017г. В хода на проверката не са установени данни за корекция на ползвания данъчния кредит по фактурите от страна на клиента.

Приходните органи са счели, че искането на „Д. С.“ АД не следва да бъде удовлетворено поради следните съображения: На първо място актосъставителите изтъкват, че от проверяваното дружество не са представени доказателства относно предприети срещу неговия длъжник мерки за събиране на съществуващите вземания. На следващо място се сочи, че въпреки твърдението на проверяваното дружество за извършено проучване на контрагента, такова на практика не е извършено. Соци се, че от „Данон Сердика“ АД не са били събрани доказателства за имущественото състояние, търговската репутация и опит на „Селект Трейд“ ЕООД, въз основа на които биха се формирали правилни изводи за обективните възможности на длъжника за изпълнение на задълженията му за плащане. В подкрепа на това се сочи, че от публично достъпните данни в Търговския регистър към Агенцията по вписванията е видно, че към датата на издаване на фактурите, по партидата на „Селект Трейд“ ЕООД има вписан залог на търговското предприятие на длъжника, който е със значителен размер на обезпечените задължения /11 726 55,47 евро/ и е за обезпечаване вземанията на друг кредитор. Установява се, че въпросното вписване на залога е от дата 29.01.2016г.и е извършено преди извършването на разглежданите в проверката доставки. В тази връзка е прието, че „Данон Сердика“ АД е следвало да знае за съществуващите финансови затруднения на неговия контрагент. В А. се посочва още, че от проверяваното дружество не е подадена молба за откриване на производство по несъстоятелност на длъжника и „Данон Сердика“ АД не е включено в списъка на кредиторите в производството по несъстоятелността на „Селект Трейд“ ЕООД. На база горното, е формиран извод, че „Данон Сердика“ АД се е съгласило да изпълнява доставки в полза на ненадежден и неплатежоспособен контрагент. Като независимо от липсата на плащане по нито един от издадените данъчни документи, „Данон Сердика“ АД все още е продължило да извършва доставки и да издава данъчни документи до м.04.2017г. включително, като по този начин е действало неблагоразумно и не с грижата на добър търговец при воденето на търговските дела. Прието е, че поръчките

са изпълнени при явно нарушение на соченото от проверяваното лице условие на доставките, със само един ден отложено плащане от датата на издаване на съответния данъчен документ. Прието е, че проверяваното дружество е следвало да осъзнава факта, че срещу извършените от него доставки в полза на „Селект Трейд“ ЕООД не се е очаквало да получи насрещна престация-заплащане на стойността на доставените стоки. Въпреки това обаче „Данон Сердика“ АД е извършвало доставките за дълъг период от време, като през този период не са предприети ефективни действия за погасяване на вземанията от длъжника. Сочи се, че по този начин доставчикът е поел риска от неизпълнение на задълженията на неговия клиент по процесните фактури и напълно съзнателно се е поставило в положението да търпи всички свързани с това неблагоприятни последици.

В случая органите по приходите са приели, че установеният ред за корекция е този по чл.115 от ЗДДС, тъй като частичното или пълно неплащане на цената по доставката, макар и да не е изрично предвиден в хипотезата на чл.115, ал.1 от ЗДДС е частен случай, който се обхваща от общите условия за корекция на данъчната основа на начислен с фактурата данък. В тази връзка е извършена проверка на декларираните данни в информационния масив на НАП и на представените доказателства, при която е установено, че след издаването на фактурите и неплащането по тях от страна на „Селект Трейд“ ЕООД, не са издавани кредитни известия към процесните фактури, които да са намерили отражение в дневниците за продажби и справките-декларации по ЗДДС. Не са налице основания за издаване на кредитни известия по чл.115 от ЗДДС и съответно-не са издавени такива от проверяваното дружество.

При горните факти, органите по приходите са обосנוвали, че „Данон Сердика“ АД, [населено място] не може да се позовава на директния ефект на чл. 90, § 1 от Директивата за ДДС. Приели са за неоснователно и позоваването от проверяваното лице на Решение по дело С-242/18, тъй като в случая не е налице, нито добросъвестно поведение на кредитора по отношение на събиране на вземанията, нито разваляне на сделката. Проверяващият орган е преценил, че в случая начисленият ДДС в размер на 5675,93лв. по фактури издадени на „Селект Трейд“ ЕООД не следва да бъде възстановен по реда на чл.129 от ДОПК. Прието е, че изложените обстоятелства обосновават извод за наличие на неоснователни претенции за възстановяване на ДДС по непотвърдено от контрагент, но отписано вземане.

Административното производство е приключило с издаването на А. №П-29002921192654-004-001 от 08.12.2021г., в който е посочено, че при начислен с фактури ДДС, редът за корекция на данъчната основа е този по чл. 115 от ЗДДС и исканият ДДС за възстановяване в размер на 5675,93лв. за данъчен период от м.12.2016г. до м. 04.2017г., не подлежи на възстановяване по реда на чл. 129 от ДОПК.

А. е обжалван пред Директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите.

В срока по чл.155, ал.1 от ДОПК решаващият орган се е произнесъл с Решение №319/25.02.2022г., с което оспореният А. е потвърден, като в същото законосъобразността на отказа да се възстанови претендирания от жалбоподателя данък е обоснован с аргументи за недобросъвестно поведение от страна на жалбоподателя.

Срещу Решение №319/25.02.2022г. в рамките на 14-дневния срок по чл.156, ал.1 от

ДОПК е подадена жалба която съдът намира жалбата за допустима, а по същество-за основателна.

Оспореният А. №П-29002921192654-004-001 от 08.12.2021г. е издаден от компетентен орган и в предвидената форма, при спазване на административнопроизводствените правила.

Спорът между страните е относно материалната законосъобразност на акта. Фактичката обстановка е безспорно установена въз основа на събраните по делото доказателства.

Не е спорно между страните, че ДДС е бил начислен по фактурите, по които се претендира възстановяване или прихващане, че данъкът е бил включен в дневниците за продажби и в справките-декларации за съответните периоди и същият е внесен като резултат за периода. Не се оспорва от органите по приходите и че сумите по фактурите не са били платени от „Селект Трейд“ ЕООД, като липсата на плащане засяга продължителен период от време - от датата на падежите и спирането на първите плащания до датата на искането са изтекли повече от пет години.

Спорът е дали е допустима корекция на данъчната основа в случаите на пълно или частично неплащане от страна на получателя по доставката.

Съгласно чл.90, параграф 1 от Директива 2006/112/ЕО /Директивата за ДДС/, в случаите на анулиране, разваляне, отказ или пълно или частично неплащане, или когато цената е намалена след извършването на доставката, основата се намалява съответно съгласно условия, които се определят от държавите-членки.

Параграф 2 предвижда, че в случаите на пълно или частично неплащане държавите-членки могат да дерогират параграф 1.

Разпоредбата на чл.90, пар.1 от Директива 2006/112/ЕО представлява израз на основния принцип на Директивата за ДДС, че данъчната основа се състои от действително получената насрещна престация, следователно данъчната администрация не може да събира ДДС в размер, надвишаващ получения от данъчно задълженото лице.

В посочените случаи на чл.90, параграф 1 от Директива 2006/112/ЕО /анулиране, разваляне, отказ или пълно или частично неплащане, или когато цената е намалена след извършването на доставката/ държавите членки са задължени да намалят данъчната основа и размера на дължимия ДДС винаги когато след сключването на сделка данъчнозадълженото лице не е получило изцяло или отчасти насрещната престация.

На разпоредбата на чл.90, параграф 1 от Директивата за ДДС на национално ниво кореспондира нормата на чл.115, ал.1 от ЗДДС, според която при изменение на данъчната основа на доставка или при развалянето на доставка, за която е издадена фактура, доставчикът е длъжен да издаде известие към фактурата. При увеличение на данъчната основа се издава дебитно известие, а при намаление на данъчната основа или при разваляне на доставки - кредитно известие /ал.3/.

Анализът на текста на чл.115 ЗДДС показва, че България се е възползвала от възможността за дерогация по чл.90, параграф 2 от Директива 2006/112/ЕО.

Според Решение по дело С-337/13, национална разпоредба, която при изброяване на положенията, при които се намалява данъчната основа, не посочва неплащането на цената на доставката, следва да се разглежда като израз на осъществената от държавата членка възможност за дерогирание, предоставена ѝ съгласно чл.90, параграф 2 от Директивата за ДДС. Тъй като националната правна уредба /ЗДДС/ не съдържа

разпоредби, които да позволяват намаляване на данъчната основа по ДДС в случай на неплащане, а предвижда / чл.115 ЗДДС/ такава корекция само при прекратяване или разваляне на договор, следва да се счита, че България е упражнила възможността за дерогация.

Възможността за дерогация по чл.90, параграф 2 от Директивата за ДДС почива на идеята, че неплащането на насрещната престация трудно може да бъде проверено или би могло да е само временно. Поради това и целта на дерогацията по принцип е да преодолее несигурния характер на неплащането-, да се отчете несигурността относно окончателния характер на неплащането на фактурата /Решение по дело С- 246/16, т.26/. Ако съответната държава членка е решила да приложи предвидената дерогация, данъчнозадължените лица не могат да се позовават на правото за намаляване на данъчната им основа за ДДС в случай на неплащане на цената. В същото решение обаче /дело С-246/16/ Съдът на ЕС пояснява, че тези съображения „не биха могли да се разглеждат в смисъл, че поставят под съмнение съдебната практика, цитирана в точки 17 и 18 от настоящото решение, така че за държавите членки би било възможно чисто и просто да изключат намаляването на данъчната основа по ДДС“ /т.20/ и че „макар държавите членки да имат възможност да дерогират предвидената в първа алинея корекция на данъчната основа, законодателят на Съюза не им предоставя възможност чисто и просто да я изключат“ /т.21/.

В същия дух, в решението по дело С-335/19 СЕС отново разяснява, че „макар възможността държавите членки да се борят с несигурността относно неплащането на дадена фактура или окончателния му характер да има определено значение, подобна възможност за дерогирание не би могла да се разпростре отвъд тази несигурност, включително по въпроса дали е възможно данъчната основа да не се намалява при неплащане“.

В своята практика СЕС последователно застъпва становището, че допускането на възможността държавите членки да изключат всякаво намаляване на данъчната основа по ДДС би било в противоречие с принципа на неутралитет на ДДС. В т.31 от решението по дело С-335/19 съдът посочва, че „допускането на възможността държавите членки да изключат всякаво намаляване на данъчната основа на ДДС би било в противоречие с принципа на неутралност на ДДС, от който по-специално произтича, че предприятието, което събира данъка за сметка на държавата, трябва изцяло да бъде освободено от тежестта на дължимия или платен данък в рамките на неговата икономическа дейност, която на свой ред се облага с ДДС.“ По-нататък, в решението СЕС заключава: „При всички положения изключването на всякаква възможност за намаляване на данъчната основа в подобна хипотеза и възлагането на такъв кредитор на тежестта за сума по ДДС, която той не е получавал в рамките на своята икономическа дейност, излиза извън строго определените граници, необходими за постигане на целите, посочени в член 273 от Директива 2006/112“ /т.45/.

Следователно, според възприетото от СЕС тълкуване на разпоредбата на чл.90 от Директива 2006/112/ЕО дерогацията в частта, касаеща намаляване на данъчната основа в случай на пълно или частично неплащане на цената, е по съществото си инструмент за предотвратяване на данъчните измами и

злоупотреби, чиято цел се свежда до преодоляване на несигурността относно несъбираемия характер на вземането. От решенията на СЕС обаче е видно, също така, че възможността за дерогация не е абсолютна и мерките за предотвратяване на измамите или избягването на данъци могат да се отклоняват от правилата относно данъчната основа само в строго определените граници, необходими за постигането на тази специфична цел. Те трябва да засягат във възможно най-малка степен целите и принципите на Директивата за ДДС и поради това не могат да бъдат използвани по начин, който би поставил под въпрос неутралитета на ДДС /решение по дело С-337/13, т.31/. СЕС неколкратно се е произнесъл, че държавите членки не могат да изключат напълно възможността за корекция на данъчната основа при неплащане. Така, според решението на СЕС по дело С-335/19, т. 29 упражняването на тази възможност за дерогация трябва да бъде обосновано, за да не се смущава постигането на преследваната от Директива 2006/112 цел за данъчна хармонизация с предприетите от държавите членки мерки за прилагане на дерогацията и че тя не би могла да им позволи чисто и просто да изключат намаляването на данъчната основа на ДДС в случай на неплащане“. Да се изключи всякакво намаляване на данъчната основа на ДДС би било в противоречие с принципа на неутралност на ДДС, от който произтича, че лицето, което събира данъка за сметка на държавата, трябва изцяло да бъде освободено от тежестта на дължимия или платен данък в рамките на неговата икономическа дейност, която на свой ред се облага с ДДС/ решение по дело С-335/19, т. 31; решение по дело С-246/16, т. 23/.

Обстоятелството, че държавите членки не могат чисто и просто да изключат намаляването на данъчната основа в случая на пълно или частично неплащане на цената се признава и в решението на директора на дирекция „ОДОП“. В своята практика Съдът на ЕС е очертал границите, в които държавите могат да упражнят дерогацията - според решението по дело С-337/13 „е важно формалностите, които трябва да изпълнят данъчно задължените лица пред данъчните органи, за да упражнят правото си на намаляване на данъчната основа на ДДС, да бъдат ограничени до такива, които позволяват да се докаже, че след сключването на сделката в крайна сметка няма да бъде получена отчасти или изцяло насрещната престация. В това отношение националните юрисдикции трябва да преценят дали случаят с изискваните от съответната държава членка формалности е такъв...“.

В друго решение /по дело С-246/16/, след като отбелязва, че целта на дерогацията на правото на намаляване на данъчната основа е да се отчете несигурността относно окончателния характер на неплащането на дадена фактура, Съдът посочва, че тази несигурност се отчита при лишаване на данъчно задълженото лице от правото му да намалява данъчната основа, докато вземането не стане окончателно несъбираемо. В същото решение /т.28/ СЕС приема, че сигурността относно окончателно несъбираемия характер на вземането се постига след около десет години. В случая, упражнявайки правото на дерогация, България на практика напълно е изключила възможността за намаляване на данъчната основа при пълно или частично неплащане на цената.

Споделят се доводите на жалбоподателя, че дерогацията е упражнена по

начин, който нарушава разпоредбите на чл.73 и чл.90 от Директивата, тъй като надхвърля пределите на допустимата дерогация. В националния закон /ЗДДС/ не е предвидена корекция на данъчната основа в случай на липса на плащане при никакви обстоятелства, няма установени и ред и условия за доказване на окончателния характер на неплащането. Корекцията безспорно не може да бъде извършена по реда на чл.115 ЗДДС – чрез издаване на кредитно известие. След като не е предвидила в националното си законодателство механизъм за корекция на данъчната основа в случай на неплащане в продължителен период от време, дори когато вземането е доказано несъбираемо, следва да се приеме, че България е транспонирала неправилно Директива 2006/112/ ЕО.

Съгласно постоянната практика на Съда на Европейския съюз, във всички случаи, когато държава членка е транспонирала неправилно разпоредбите на дадена директива и тези разпоредби са ясни, безусловни и достатъчно точни по своето съдържание, частноправните субекти имат основание да се позоват на тях пред националните юрисдикции. Относно разпоредбата на чл.91, параграф 1 от Директивата за ДДС СЕС се е произнесъл, че същата е достатъчно ясна и безусловна що се отнася до правото на лицата да искат намаляване на данъчната основа в посочените случаи и има директен ефект /решение по дело C-355/19, т.51/. В резултат на неправилното транспониране на чл.92 от Директива 2006/112/ЕО и по-конкретно при упражняването на предвидената в параграф 2 възможност за дерогация в несъответствие с целите на Директивата и в противоречие с принципите на неутралност на ДДС и пропорционалност, националният съд е длъжен да приложи нормата на общностното право, в случая чл.92, параграф 1, която има директен ефект.

Въз основа на събраните по делото доказателства и установените факти, следва да се приеме, че по процесните фактури, по които е начислен ДДС и за които липсва плащане на цената, е налице продължително неплащане и такова не би могло да се очаква, предвид срока на забавата, липсата на ликвидни и необременени с тежести имуществата на длъжника, както и на резултат от проведената несъстоятелност.

Следователно, може обосновано да се направи заключение, че е установено по несъмнен начин неплащането по фактурите в много продължителен период и е преодоляна несигурността относно получаването на насрещната престация по доставките.

Както беше казано, доколкото чл.90, параграф 1 от Директивата отразява правилото, че данъчната основа се състои от действително получената насрещна престация, в съответствие с принципите на пропорционалност и неутралност на данъка ДДС , данъчната основа съответно се намалява, когато данъчнозадълженото лице не е получило престацията.

В конкретния случай данъчната основа по фактурите не съответства на действително получената престация и начисленият данък се явява събран в размер, надвишаващ получения от данъчнозадълженото лице.

Съгласно чл.128, ал.1 ДОПК недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от НАП, се прихващат от

органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания.

При зачитане директния ефект на разпоредбата на чл.90, параграф 1 от Директива 2006/112/ЕО следва да се приеме, че начисленият ДДС се явява недължимо събран и подлежи на възстановяване.

В допълнение към изложеното по горе, следва да бъде анализирана практиката на СЕС, обективирана в Решението на СЕС по дело С - 314/22 година. В параграф 45 на цитираното решение е отбелязано, че "...чл.90, параграф 1 от Директивата за ДДС може да бъде пряко приложим, когато държавата членка, както в настоящия случай, не допуска никакво намаляване на данъчната основа в случай на пълно или частично неплащане, без да вземе предвид степента на несигурност относно окончателния му характер." Това означава, че в процесния казус следва да бъде съобразен директния ефект на Директивата, т.к. ЗДДС в приложимата към казуса редакция за 2019г., е изключвал корекциите на данъчната основа в случай на неплащане. /в този смисъл Решение № 7069 от 10.06.2024г. по адм.д.№2473/2022г. на ВАС/.

Следователно органите по приходите неоснователно са отказали възстановяване на сумата на платения данък по фактурите, за които е установено неплащане на цената.

Предвид изложеното, оспореният А. следва да бъде отменен като незаконосъобразен и преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне, съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора, следва да бъде уважена претенцията на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноски за платена държавна такса. Адвокатско възнаграждение не се претендира.

Така мотивиран, Административен съд София – град, Първо отделение 18 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „ДАНОН СЕРДИКА“ АД,[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], п.к.1303, р-н „В.“, [улица], ет.5 представлявано от Л. С. С., Акт за прихващане или възстановяване №П-29002921192654-004-001 от 08.12.2021г. издаден от органи по приходите в ТД на НАП – С., потвърден с Решение №319/25.02.2022г. на директора на дирекция „ОДОП“–С., с който е отказано възстановяване или прихващане на ДДС в размер на 5675,93лв.

ВРЪЩА преписката на компетентния орган по приходите в ТД на НАП С. за ново произнасяне по Искане за прихващане или възстановяване с вх. №26-Д-13228/09.11.2021г., съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „ДАНОН СЕРДИКА“ АД,[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], п.к.1303, р-н „В.“, [улица], ет.5 представлявано от Л. С. С. сумата от 50 /

петдесет/ лева -за разноси по делото.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: